

[Inger Stilling Pedersen]

det i redegørelsen. Vi kunne godt sætte forebyggelse først og se på, hvordan vi bærer os ad med at forebygge nogle af de ting, som vi nu har snakket om i flere timer.

Jeg har været herinde i så mange år, at jeg ved, at man siger til mig: Jamen det kan ikke nytte noget, for man kan ikke bevise, at vi sparer penge ved at gøre det og det, altså kører man videre på den gamle måde vel vidende, at udgifterne kommer hen ad vejen. I stedet for burde vi bruge penge og sætte ind på de steder, hvor vi virkelig ved, at det kan betale sig at gøre noget. Så ville vi få en vældig god forrentning af vores penge.

Kristeligt Folkeparti håber, at den debat, vi har haft, også må resultere i nogle ting, også i, at det godt kan betale sig at lade børnene være i eget hjem så meget som muligt, og at lade pengene følge børnene så meget hen ad vejen, som vi nu synes. Det kan være 20.000 kr. pr. barn, det kan være 25.000 kr., eller det kan være 30.000 kr. Vi har jo undervisningspligt i landet, og vi har friskoler, der får 80 pct. Vi kunne give 80 pct., vi kunne give 70 pct. eller en anden sats.

Jeg er enig i, at der stadig væk må være nogle institutioner. Der er stadig væk nogle, der ønsker at bruge dem, og der er stadig væk nogle børn, der har et behov. Lad os arbejde for at få gode halvdagsinstitutioner, lad os arbejde på at få deltid og flekstid. Sådan kan vi virkelig gavne både de voksne og børnene, og når familien har det godt, så har alle det godt.

Qvist Jørgensen (S):

Jeg har lagt mærke til, at ministeren bliver citeret i dagspressen for på et møde i lørdags at have sagt, at hvis ikke de selvejende institutioner kan gøre det såvel billigere som bedre, så har de ikke deres berettigelse.

Jeg har været lidt betænkelig ved at bruge citatet, fordi man skal passe lidt på med dagspressen; men nu har jeg så fået fat i et brev til Det Sociale Kontaktudvalg, hvor det faktisk også står, og på denne baggrund vil jeg spørge ministeren, om denne udtalelse også er møntet på daginstitutionsområdet.

Baggrunden for mit spørgsmål er jo den enkle, at så længe daginstitutionsbegrebet har eksisteret i Danmark – og det har det i godt 100 år – har netop dette område været præget – og jeg vil endda sige godt præget – af, at det fortrinsvis var private, selvejende, selvgroede institutioner, der løste opgaven.

Ofte har de været hjulpet på vej i et samarbejde f.eks. i Daginstitutionernes Landsorganisation, og i virkeligheden er det jo faktisk kun siden bistandslovens ikrafttræden, man kan iagttagende, at kommunale institutioner skyder op og i antal er ved at overhale – eller måske har overhalet – de selvejende.

Jeg vil på den baggrund direkte spørge ministeren, om ministeren ikke er enig i, at de selvejende daginstitutioner loyalt og godt har løst en påtrængende opgave. Ligeledes vil jeg spørge ministeren, om ikke ministeren er enig i, at det er uhyre sjældent, at man finder eksempler på, at en selvejende daginstitutioners bestyrelse har optrådt på en sådan måde, at det har givet den anden part i driftsoverenskomsten problemer.

Den uhyggelige fortsatte stigning i daginstitutionspriserne – BUPL har jo gjort den op til i gennemsnit at være på 6,4 pct. på landsplan fra sidste år til i år – er en særdeles ubehagelig oplevelse for forældrene. De kan faktisk ikke betale det. Nu tror jeg, jeg citerer dronningen: »Det er bare for meget«. Når de så skal høre, at ministeren sætter regnearbejder i gang med henblik på at løfte forældrenes andel fra de hidtil kendte 35 pct. til 40 pct., kan man ikke for-tænke forældrene i, at mange begynder at spekulere på, om ikke de skulle vælge noget andet. Dette andet kunne være den – med et poetisk udtryk – »sorte dagpleje«, hvor man så end kan finde sådan en. Eller det kunne lede frem til en fornuftig økonomisk overvejelse: Skal en af os blive derhjemme? Og det er jo et problem, først og fremmest et kvindeproblem, for vi ved jo godt, hvordan det vil gå: Det bliver typisk kvinden, der overgiver sig.

Jeg ved godt, at dette har jeg sagt før eller i hvert fald noget i samme boldgade. Jeg har også hørt socialministeren – også med andre kasketter på – beskæftige sig med dette område og også sige noget andet end det, som var antydning i brevet til kontaktudvalget.

Margrete Auken (SF):

Det underligste ved denne debat er, at børn omtales næsten hele vejen igennem som en besværlig, marginal gruppe, vi har problemer med.

Hvis man hører godt efter, kan man godt høre, at der er nogle herinde, der selv har børn, og man kan også godt høre, at der er nogle, der synes, at børn er dejlige, og at det måske var det